

Represa d'EL PITIÚS

Marià Villangómez Fill Il·lustre d'Eivissa

Un suggeriment d'un dels socis assistents a l'assemblea general de l'Institut d'Estudis Eivissencs del 1988 va posar en marxa la reaparició de l'almanac *el Pitiús* de Joan Castelló Guasch.

Recuperar una publicació d'aquesta popularitat al llarg dels trenta-cinc anys en què va aparèixer (1945-1979) intentant copsar l'esperit didàctic, la distribució de continguts i fins i tot el format, va ser la feina d'un important grup de col·laboradors, ja que com recorda el «Molts anys i bons», l'entranyable lletra de convit al llarg de tants d'anys, «*avui és difícil que ningú tenguí la capacitat de feina de Joan Castelló i hem hagut de repartir-nos-la. Castelló recollia la informació, feia la composició, la impressió i fins i tot la distribució*».

L'acollida dels eivissencs i formenters als dos números de l'almanac apareguts —1989, 1990— ha estat esplèndida: del primer aparegut se'n va haver de fer una reimpressió i de l'almanac de 1990, ja preveient les vendes, s'ha efectuat un important

augment del tiratge. Així mateix d'un any a l'altre han estat més els col·laboradors que han volgut adherir-se a l'homenatge a Joan Castelló que representa la reaparició d'el Pitiús, com hom recorda a la portada de la publicació, en la qual, l'any 1990, ha estat recuperada la pàgina tan característica que havia saludat els pitiúsos cada any de la mà del nostre distingit fol·lorista.

Els temes tractats a l'almanac són els habituals en aquest tipus de publicació, un autèntic calaix de sastre: articles de divulgació (històrics, geogràfics, literaris...), notes sobre agricultura, rondalles, receptes de cuina, anècdotes...

Des de les pàgines de la revista EIVISSA saludam la reaparició d'una publicació que consideram complementària de la nostra en la feina de difusió i normalització cultural que porta a terme l'Institut d'Estudis Eivissencs.

J. A. RIBAS

Feia 46 anys que l'ajuntament d'Eivissa havia declarat l'últim Fill Il·lustre de la Ciutat, honor que va recaure sobre Isidor Macabich.

El consistori sortit de les eleccions de 1987 decidí per la unanimitat de tots els corporatius proposar la concessió de tan alta distinció a Marià Villangómez i Llobet, en la sessió del plenari municipal del dia 27 d'agost del mateix any. Feia escassament un mes que aquell consistori presidit per Enric Mayans havia pres possessió.

La primera dificultat sorgí en comprovar que les normes sobre la designació de Fills Il·lustres vigents, eren de l'any 1945 i deien —traduint del castellà, és clar— el següent:

«Considerant que el títol de Fill Il·lustre és la major distinció que pot concedir aquesta Ciutat als nadius de la mateixa i la conveniència que es doni amb totes les garanties d'encert i imparcialitat, sense pressions particulars que, en minvar la dependència de criteri que s'ha de tenir sempre en la seua concessió, reduiria lamentablement l'abast i exemplaritat de l'honor concedit amb evident desprestigi d'aquesta Excm. Corporació, s'acorda per unanimitat:

1r No podrà concedir-se aquest preat títol de Fill Il·lustre fins passats 5 anys des dels traspàs de la persona indicada.

I l'informe reservat també, del prelat de la Diòcesi, amb inclusió del seu concepte sobre les circumstàncies morals i religioses de la persona de referència.»

Per tant, a la vegada que declaràvem Fill Il·lustre a Marià Villangómez, ens obligàvem a fer un nou Reglament d'Honors i de Distincions Municipals per tal d'obviar aquell reglament de postguerra.

Com a curiositat i com a mostra del poc que els importa la tradició i els

